

ни явяваха де се намиратъ, и ние можехме да ги водиме за носа месеци и години.

Следъ нѣколко дня азъ поведохъ момчетата къмъ Черно море и заведохъ ги близу до Русокастро при Мандра-гьолу. Дойдохме въ пашовата къшла, която се нарича Джанъ-кардашъ. Близу до къшлата се намираше една гжста гора, въ която бѣхме принудени да се скриеме. Взехме отъ овчаритѣ 6 агнета и 40 хлѣба, и скрихме се; а низамитѣ обиколиха гората и чакаха да излѣземе, за да ни хванатъ. Трѣбва да ви кажа и това, че гората бѣше дотолкова голѣма, щото не можеше да се обсади нито съ 10,000 войника; а турскитѣ юнаци желяеха да я обиколятъ съ 500 души.

Въ тая гора проживѣхме три дня; а после се упжтихме къмъ Карнобатъ, дойдохме на Матейската планина и известихме се, че Паскалъ се предалъ на турцитѣ. Изъ Цариградъ бѣше изпроводенъ въ Сливенъ нѣкой си миралай-бей, за да се извести подробно за нашитѣ работи, т. е. да узнае прости ли сме хайдуци или бунтовници, защото нѣкой си сливенски турци бѣха писали въ Цариградъ, че българитѣ ще да се побунятъ. Паскалъ се предалъ на миралай-бея. Миралай-бей повикалъ вилаетския чорбаджия Димитра Черния, далъ му Паскала и рекълъ му:

— Давамъ ти Паскала да го водишъ презъ дня по чаршията, а предъ вечеръ да го довождашъ въ конака.

Въ тоя сжщи день миралай-бей рекълъ Паскалу:

— Слушай, Паскале! Азъ зная, че ти не си кривъ. . . Разкажи ми какво прави Панайотъ и кои сж неговитѣ другари. Кажи ми още — защо е излѣзълъ Панайотъ по планинитѣ: да обира